

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12377/2022
22.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Стефан Ружић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Александар Цветановић, адвокат из ..., ради стицања без основа и регреса, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 596/21 од 21.03.2022. године, у седници одржаној дана 22.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 596/21 од 21.03.2022. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 596/21 од 21.03.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 4020/20 од 22.10.2020. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да му, на име регреса, исплати 19.000,00 динара са законском затезном каматом од 27.09.2017. године до коначне исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован већи део тужбеног захтева тужиоца преко износа од 19.000,00 динара досуђеног ставом првим изреке, до траженог износа од 32.728,00 динара на име регреса и захтев тужиоца да се обавезе тужена да му исплати 1.400 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са домицилном каматом од 21.04.2011. године до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 33.060,00 динара и то у случају доцње са каматом од доцње до исплате.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Гж 596/21 од 21.03.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу другом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу трећем изреке првостепене пресуде, тако што је обавезана тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати 28.300,00 динара, у случају доцње са каматом од момента падања у доцњу до коначне исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Тужена је дала одговор на ревизију, уз захтев за накнаду трошкова.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11...10/23-други закон), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става првог овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став два).

Предмет тужбеног захтева је исплата износа од 1.400 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са траженом каматом на име стицања без основа и исплате износа од 32.728,00 динара на име регреса. О тужбеном захтеву нижестепени судови су одлучили, на основу утврђеног чињеничног стања, применом релевантног материјалног права. Према становишту нижестепених судова захтеву тужиоца на име стицања без основа не може се пружити правна заштита применом члана 210. у вези члана 214. Закона о облигационим односима, јер се заснива на симулованом правном послу (симулованом уговору о купопродаји између тужиоца и тужене) који има другу позадину (јемчење тужене за дуг сина тужене према тужиоцу), до чије реализације није дошло, а тужена није примила од тужиоца новац који је наведен у предуговору о купопродаји, због чега су нашли да се није неосновано обогатила на рачун тужиоца, а ни применом члана 988. у вези члана 997. ЗОО (уговор о јемству) јер између тужиоца и тужене није закључен уговор о јемству у смислу наведене законске одредбе. Када је реч о захтеву тужиоца на име регреса (који захтев се односи на трошкове парничног поступка из правноснажно окончање парнице П 2587/14 у корист трећег лица ВВ против овде парничних странака као тужених, које је тужилац у извршном поступку исплатио повериоцу у укупном износу од 38.000,00 динара) нижестепени судови су нашли да се овом тужбеном захтеву не може пружити правна заштита преко досуђеног износа од 19.000,00 динара до траженог износа од 32.728,00 динара применом члана 414. ЗОО, имајући у виду да се у тој парници и тужилац и тужена били солидарни дужници обавезе исплате трошкова парничног поступка у износу од 38.000,00 динара тужиоцу у тој парници. Како одлука у споровима са оваквим тужбеним захтевом зависи од утврђеног чињеничног стања, то одлуке нижестепених судова којима је евентуално другачије одлучено о истом правном

питању, не представљају нужно и различито поступање суда у истој правној ствари. Разлози ревизије се делом односе на битне повреде одредаба парничног поступка због чега се посебна ревизија не може изјавити. Имајући у виду наведено, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачење права. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

На основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да изјављена ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. По члану 479. став 6. ЗПП против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој парници поднета је 26.12.2017. године ради исплате штете, а вредност предмета спора је 1.716 евра у динарској противвредности.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, то је ревизија тужиоца недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Захтев тужене за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију одбијен је као неоснован, јер нису били нужни за вођење ове пранице у смислу члана 154. став 1. ЗПП.

На основу члана 165. став 1. Закона парничном поступку одлучено је као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**